

Arrest

nr. 145 893 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 oktober 2014 aangetroffen in illegaal verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 oktober 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op 29 oktober 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 30 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten S.(...), A.(...) geboren te (...), op (...), onderdaan van Kosovo,

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 08.07.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden, met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal ; omdat hij op 02.10.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van diefstal.

Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“Art 74/11§1 vierde lid van de w. 15 dec 1980

Op grond van Art 74/11 §1 vierde lid van de w 15 dec 1980, heeft DVZ besloten een inreisverbod op te leggen voor 8 jaar. “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker meent echter dat DVZ ongegrond, ten minste onvoldoende motiveert waarom verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. (A fortiori niet aantoonbaar dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid) Verzoeker heeft namelijk zijn volledige gevangenisstraf uitgezeten , en heeft tijdens de gehele duur van zijn gevangenisstraf goed gedrag aan de dag gelegd en nergens enige blijk gegeven dat hij op het moment van zijn vrijlating een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing haalt DVZ dan ook geen enkel afdoende bewijs of motivering aan om het opgelegde inreisverbod te verantwoorden ten aanzien van de voormelde essentiële voorwaarde vervat in artikel 74/11 w.15 december 1980 (... indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid) om een inreisverbod van langer dan 5 jaar te kunnen opleggen.

Artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Het inreisverbod vormt voor verzoeker tevens een hinderpaal voor het recht op een eerlijk proces zoals voorzien door Art 6 E.V.R.M. omdat het proces waarvan hij slachtoffer werd (schietpartij Antwerpen 2012) plaats zal vinden op Belgisch grondgebied gezien de feiten plaats hebben gevonden te Antwerpen. Verzoeker meent dat het inreisverbod op grond hiervan tenminste zou dienen te worden opgeschort tot de definitieve afwikkeling van deze zaak, zodat verzoeker in wenselijke omstandigheden zijn belangen persoonlijk kan behartigen. Indien verzoeker namelijk verboden wordt om het grondgebied te betreden, kan hij ook niet aanwezig zijn bij het proces met betrekking tot de schietpartij waar hij het slachtoffer is van geweest en verliest hij bijgevolg een aanzienlijke kans op het naar behoren uitoefenen van zijn burgerlijke en andere belangen in deze zaak.

Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Tegen bovenvermelde schendingen van rechten en vrijheden vervat in het EVRM heeft een ieder heeft het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie.”

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het verbod van willekeur omdat hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een uiting van willekeur zou zijn.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.6. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel beweert dat niet of niet voldoende zou zijn gemotiveerd waarom verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In de beslissing wordt immers verwezen naar een veroordeling *“door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden, met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal”* en een eerdere veroordeling *“door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van diefstal”*. In de beslissing wordt vervolgens gesteld dat *“Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene”* er kan worden afgeleid dat hij *“een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”* De ongestaafde bewering van verzoeker dat hij zijn volledige straf zou hebben uitgezeten en tijdens de duur van zijn straf een goed gedrag aan de dag heeft gelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de beslissing wel degelijk motieven bevat die het opleggen van een inreisverbod voor een duur van meer dan vijf jaar verantwoorden.

2.7. Volgens verzoeker houdt het inreisverbod een schending in van artikel 6 van het EVRM. De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod zijn rechten van verdediging in een andere procedure – met name de strafvervolging in een schietpartij waarvan hij slachtoffer zou zijn – in het gedrang zou brengen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiervan geen enkel bewijsstuk neerlegt en geenszins aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke verschijning in het kader van deze procedure vereist zou zijn.

2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept in zijn middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 6 van het EVRM. Gezien de schending van artikel 6 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 6 en/of 13 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN